



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra**, Odboru azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2016, č.j. OAM-43/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2016, č.j. OAM-43/LE-LE05-LE05-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 28.7.2016, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce vědomě porušoval právní předpisy České republiky tím, že opakovaně vstupoval a pobýval na území České republiky nelegálně. S tímto závěrem žalovaného se žalobce neztotožňuje a uvádí, že pojem „veřejný pořádek“, jenž je uveden v ust. § 46a zákona o azylu, je pojmem neurčitým, a tedy žalovaný při jeho aplikaci disponuje širokým prostorem pro uvážení, jaká jednání

pod tento pojem podřadí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 13/2013-30. Ze žalobou napadeného rozhodnutí podle žalobce nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem je spatřována skutečnost, aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. Žalobce dále uvedl, že správní rozhodnutí musí vždy splňovat obsahové a formální náležitosti vyplývající z ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí má poskytovat skutkovou a právní oporu výroku tohoto rozhodnutí, tedy musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí, přičemž důvody musí vycházet z provedeného dokazování, a dále musí být odůvodnění jasné a přesvědčivé. Žalobce uvedl, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pouze poukazuje na jednání, jehož se žalobce dopustil, s tím, že toto jednání zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze považovat za dostatečné ve smyslu ust. § 68 správního řádu, neboť zde chybí jakékoliv hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce uvádí, že žalovaný žádným způsobem nezdůvodňuje, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat, a že zde chybí úvaha, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015-31 a ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.*“ Žalobce uvedl, že žalovaný svůj závěr o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, opírá výlučně o skutečnost jeho neoprávněného pobytu ve spojení s nerespektováním dřívějšího rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce připomněl, že ust. § 47 zákona o azylu obsahuje dvě možné alternativy k zajištění a považuje tak za nutné, aby se žalovaný vyjádřil k oběma alternativám s tím, aby uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podle žalobce pouze poukázal na to, že žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění a že používal falešnou totožnost, aby se povinnosti vycestovat vyhnul, a z těchto důvodů považuje žalovaný uplatnění zvláštních opatření za neúčinné. Žalobce upozornil, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, který je nepřipadný, jak vyjádřil i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 14.4.2016, č.j. 41Az 7/2016-20. Žalobce uvedl, že v jeho případě se nejedná o zajištění za účelem správního vyhoštění, nýbrž že jeho zajištění spadá pod zcela jiný režim, neboť se řídí zákonem o azylu, který stanovuje odlišné důvody pro zajištění cizince a zároveň i jiné alternativy k zajištění. Podle žalobce skutečnost, že v minulosti nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, nepředstavuje dle zákona o azylu důvod pro jeho zajištění, ani důvod, pro který není možné uplatnit některé ze zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu. Možnost uložení zvláštního opatření je podle žalobce limitována pouze za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu zvláštním opatřením ust. § 46a odst. 2 zákona o azylu. Ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu obsahuje

podmínku, že o uložení zvláštního opatření lze rozhodnout pouze za situace, kdy je to dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany. K tomu žalobce uvedl, že pokud žalovaný předpokládá, že žalobce by v případě jeho propuštění ze ZZC nespolupracoval se správními orgány ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, bylo na místě se nejprve zabývat možností využití některého ze zvláštních opatření, vzhledem k tomu, že právě zvláštní opatření slouží k zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany se správními orgány v situacích, kdy existuje riziko, že žadatel nebude s příslušnými správními orgány spolupracovat. Tedy v případě existence takového rizika je nutno nejdříve se zabývat možností uplatnění mírnější formy omezení svobody žadatele, než je zajištění. Žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje podle tvrzení žalobce žádnou úvahu ohledně toho, proč by umístění žalobce v pobytovém středisku, případně stanovení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu, nemělo být dostačující k zabezpečení k účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dále uvedl, že podle výroku napadeného rozhodnutí je doba trvání zajištění stanovena do 13.7.2016, na celkovou dobu 110 dní, což je pouze o 10 dní méně, než je maximální povolená doba zajištění dle ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 24/2013-42. Žalobce uvedl, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zabývá maximální délkou doby, na kterou bude výše jmenovaný žadatel po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn. Žalobce je toho názoru, že účelem výpočtu lhůty však není stanovení lhůty maximální možné, nýbrž stanovení lhůty přiměřené. Žalobce uvedl, že skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 110 dnů, není relevantním argumentem proto, že žalobce má být zajištěn právě oněch 110 dnů. Stanovení trvání zajištění na 110 dnů není z pohledu žalobce přiměřené a budí dojem účelovosti, neboť žalovaný v naprosté většině případů zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu, ne-li ve všech, stanovuje dobu trvání zajištění 110 dnů. Podle žalobce žalovanému nic nebránilo stanovit délku zajištění podstatně kratší a v případě potřeby ji prodloužit. Žalovaný však zvolil cestu zcela opačnou a odůvodnil stanovení délky zajištění žalobce takovým způsobem, aby mohl být žalobce ponechán v zařízení pro zajištění cizinců co nejdelší dobu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že žalobce dne 7.4.2016 předložil hlídce OPKPE Praha cestovní doklad a řidičský průkaz Litvy na totožnost B. N., nar. „X“, st. přísl. Litva, u nichž vzniklo podezření, že se jedná o padělané doklady. Po sejmutí otisků prstů žalobce, byla zjištěna jeho skutečná totožnost a dále bylo zjištěno, že mu bylo v minulosti opakovaně uloženo správní vyhoštění a že byl do 21.9.2014 veden v evidenci nežádoucích osob. Žalovaný zrekapituloval průběh řízení a konstatoval, že žalobce opakovaně, svévolně a neoprávněně pobýval na území České republiky bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti, přičemž se vydával za občana Evropské unie. Nelegálního pobytu se žalobce opakovaně dopustil již v minulosti, za což mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění. Z uvedených důvodů by propuštění žalobce podle žalovaného mohlo představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce opakovaně a vědomě porušoval právní předpisy, když opakovaně vstupoval a pobýval na území České republiky nelegálně bez jakéhokoliv pobytového oprávnění i bez cestovního dokladu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dále uvedl, že žalobce, aby se své povinnosti vycestovat a zákazu vstupu na území České republiky vyhnul, si opatřil padělané litevské doklady totožnosti a vydával se tak za občana Evropské unie. Dále uvedl, že

žalobce vyjádřil svou neochotu vrátit se na Ukrajinu a svým chováním vyjádřil úmysl vyhnout se povinnosti vycestovat. Žalovaný uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po několika nelegálních pobytech na území České republiky a až po svém zadržení a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Snahu vyhnout se uloženému správnímu vyhoštění žalobce sám v předchozí žádosti uvedl jako důvod své žádosti o azyl. Žalovaný uvedl, že již před více než třemi lety si žalobce opatřil padělané doklady totožnosti a vydával se za občana Evropské unie. Z tohoto důvodu považuje žalovaný uplatnění zvláštního opatření dle ust. § 47 zákona o azylu za neúčinné. Žalovaný dále uvedl, že považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem za účelové, ale s ohledem na znění zákona o azylu nebude na jeho žádost aplikovat ust. § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu ze situace na Ukrajině, a to konkrétně ze situace v jeho předchozím bydlišti v Doněcku. Podle názoru žalovaného nelze žádost žalobce zamítnout jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný konstatoval, že žalobce kromě obecných sdělení, včetně širokého právního rozboru jeho právního zástupce neuvedl v žalobě žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění žalovaného, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely. Žalovaný uvedl, že dne 9.4.2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, dne 8.4.2016 byl žalobce zajištěn, když opakovaně svévolně a neoprávněně pobýval na území České republiky bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu a prokazoval se padělanými doklady totožnosti, přičemž se vydával za občana Evropské unie. Nelegálního pobytu se žalobce opakovaně dopustil již v minulosti, za což mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění. Podle žalovaného v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný připomněl, že žalobce již v České republice jednou o udělení mezinárodní ochrany (dle tehdejší úpravy se jednalo o azyl) žádal, a to dne 16.12.2004, azyl mu však nebyl udělen a v jeho případě nebyla shledána ani překážka vycestování. Žalobce nevycestoval z území, v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, a proto je podle žalovaného v jeho případě vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění, neboť ani individuální okolnosti života žalobce nesvědčí proti závěru žalovaného, že by žalobce v porušování právních norem České republiky nepokračoval. Žalovaný dále uvedl, že protiprávní jednání sám žalobce výslovně přiznal do protokolu o podání vysvětlení. Žalovaný poukázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 30.5.2013, rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013 nebo sp. zn. 44 A 31/2013. Žalovaný se domnívá, že ve svém rozhodnutí uvedl dostatečné důvody pro omezení osobní svobody cizince, resp. potřebu izolace od ostatní společnosti, a to na potřebnou dobu proto, aby žalobce svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti, tedy veřejný pořádek. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26.5.2015, sp. zn. 44 A 36/2015.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává

rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení sdělil, že v roce 2016 již v České republice byl a že zde byl také v roce 2015. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení dále uvedl, že vždy cestoval na základě litevských dokladů, tyto doklady si obstaral přes známého v roce 2012 v Litvě a nikdy neověřoval jejich pravost. Dále žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že české vízum měl naposledy asi v roce 2001 a potvrdil, že mu bylo v roce 2003 a 2004 opakovaně uloženo správní vyhoštění. V roce 2004 žádal neúspěšně v České republice o udělení azylu. Po skončení platnosti ukrajinského pasu v roce 2012 si žalobce o nový nepožádal, protože již měl litevské doklady. O legalizaci pobytu v České republice se nepokusil. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že v České republice bydlí u známých, adresu však nezná, a nemá ani stálou adresu. V České republice nemá dle svých slov žádné ekonomické, sociální, ani kulturní vazby, nemá zde žádný majetek, závazky ani pohledávky a není zde nikdo, kdo by na něm byl finančně závislý. Jeho zdravotní stav je dobrý a v ničem jej neomezuje.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, pobýval v České republice s padělanými doklady a nemá k České republice dostatečné vazby ani stálou adresu. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud také zkoumal, zda zde jsou důvody pro uložení některého ze zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost

žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný upřel svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření o to, že žalobce na území České republiky i přes uložené správní vyhoštění z území České republiky nevycestoval a dopustil se kriminálního jednání spočívajícího v opatření a užívání padělaných dokladů totožnosti. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje.

Soud podobně jako žalovaný vycházel při svých úvahách z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013–34, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnější prostředků než je zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. § 47 odst. 2 zákona o azylu).

Soud má za to, že v daném případě je zřejmé, že je zde důvodná obava, že žalobce bude řízení o udělení mezinárodní ochrany mařit a se správními orgány nebude spolupracovat, neboť žalobce se dopustil opakovaně protiprávního jednání, a to nelegálním pobytem i za pomoci padělaných dokladů, dále nerespektoval správního rozhodnutí o vyhoštění, čímž vyjádřil svoji neúctu k právnímu řádu České republiky i rozhodnutím správních orgánů.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje k závěru o tom, že tento žadatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (rozsudek NSS ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30, www.nssoud.cz). Je-li tato skutečnost doplněna dalším protiprávním jednáním cizince proti veřejnému právu, bude zpravidla možno konstatovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně a nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, aby si svůj nelegální pobyt ulehčil, opatřil si padělané doklady.

Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se nažil svou situaci řešit, naopak se dopustil dalšího protiprávního jednání, které je samo o sobě důvodem ke zrušení povolení k pobytu nebo odepření vstupu na území [§ 9, § 37, § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců]. Žalobce opakovaně mařil uložené správní vyhoštění, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, která bezprostředně navazuje na jeho zadržení. O účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu soud nemá pochyb, neboť ji žalobce podal po opakovaném pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn.

Za této situace je jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod.

Trvání doby zajištění žalovaný odůvodnil tak, že v případě žalobce lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21.5.2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová